

WEROULET

SUPLEMENT IL·LUSTRAT D'«EN PATUFET»

A Z A Z

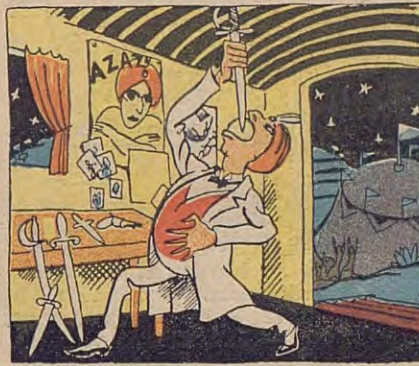
Un dels plats forts del circ Krònik era el dervitx Azàs, famós menja-sabres que amb la mateixa facilitat s'empassava un catxet d'aspirina que una panòpia sencera.

Heus ací que un dia, després de la representació nocturna, l'esmentat circ fou assaltat per una colla de ferotges malfactors. No cal dir que l'esglai de la pobra i indefensa gent que formava la companyia fou gran.

Sort, però, que Déu vetlla sempre pels febles i permeté que el gran Azàs, adonant-se del terrible perill que corrien els seus companys...

...fos amatent encara, no reparant amb indigestions o engolir-se una gran quantitat de sabres, punyals, navalles, ganivets, pistoles, destrals i altres armes de defensa que sentim no recordar.

Per ço, quan els feren presoners, mentre tots s'entregaven a la desesperació, de sota el nas del nostre protagonista s'escapava un lleu i maquiavèl·lic somriure.

I tot just foren tancat a una cambra més paorosa i més infecta, encara que el quarto de les rates, el nostre heroi vomità tota l'armeria que s'havia engolit i mobilitzà amb ella tots els seus amics.

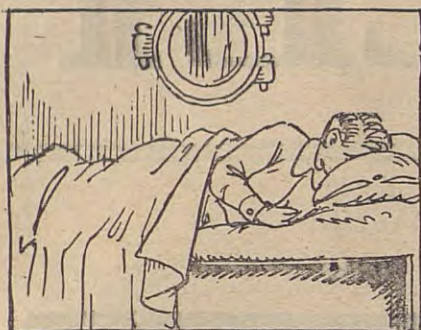
Inútil dir que aquests en veure aquell bé de Déu d'armes, reaccionaren i fent ús d'elles atacaren amb un braó inexplicable els malfactors, els quals agafaren un esverament i un pànic tan grossos que hom diu que encara corren.

Un viatge a la lluna

Text d'en JOAQUIM FECIT

(Continuació)

Dibuixos d'en MIRET

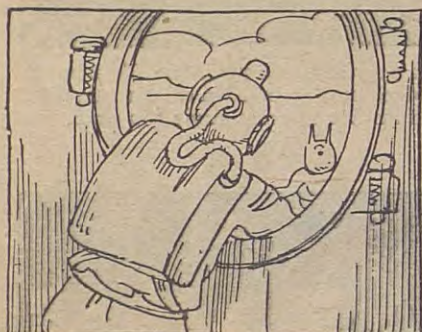
En James, després del tec, començà a sentir una dolça nyonya, a la qual es rendí complagut, fins dormir-se com el guix. Els llunàtics, anaren a canviar impressions i decidiren de caçar-lo per a dotar de tan rar exemplar la valuosa col·lecció zoològica de la ciutat.

Però calia rodejar-se de precaucions perquè l'animal (?) (ja havien tingut ocasió de comprovar-ho), treia un verí de foc que si tocava era mortal. Els més famosos caçadors foren encarregats de caçar l'interessant exemplar, a poguer ésser viu, per a millor estudiar-lo.

Els tràfecs foren per a obrir sense fer soroll el coet. Untaren primer el vidre amb un líquid per a nosaltres desconegut, i aquest s'anà estobant i fonent com sucre restant així el finestro obert. El més decidit dels caçadors anava a entrar al coet, quan James es despertà casualment, fugint acte se-

guit el caçador. Comprenent James que volien sorprendre'l amb no bones intencions, es posà el casc per a respirar i tréient el cap per la finestra amb la pistola a punt, no veié ningú. Sortí per millor assegurar-se i fou astutament sorprès amb cordes.

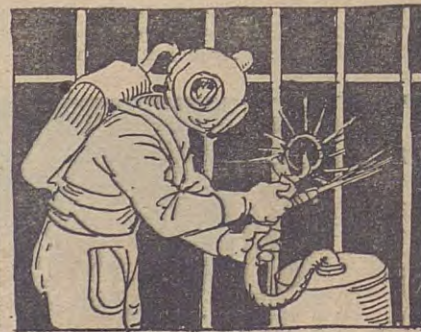
Fou dut el perillós animal a una de les gàbies bacants de la col·lecció municipal. Uns savis naturalistes després de moltes discussions, redactaren un cartellet que el classificava com a tipus d'una nova família. Tingué un gran èxit d'exhibició, talment com si a Bar-

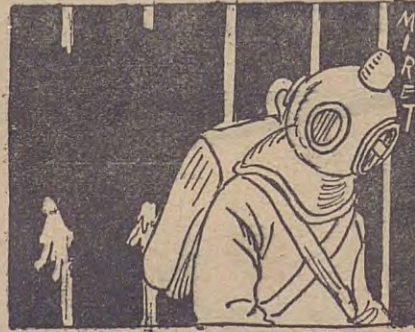
celona ensenyessin una balena. El trist era que no podia menjar perquè aquella gent no tenien aquesta costum. Unicament s'inflaven amb un gas nutritiu que substituïa les nostres moigetes, botifarres, etc. El domador li entrà dos bidons de gas nutritiu, però

això no feia per al nostre heroi, el qual s'intranquil·litza de debò i val a dir que amb motiu. Entretant el Dr. Haward també estava força inquiet perquè feia un dia que el nostre James no havia enviat ni contestat cap radiograma. El savi doctor, hauria volgut tenir un

coet interplanetari disponible per anar a veure què passava, però naturalment un aparell tan complicat no es podia improvisar. Afortunadament per James, el seu cap no cavilava en va; amb l'encenedor provà si el gas alimentari que li havien suministat en els bidons

era combustible i amb gran alegria comprovà que sí que ho era. D'aquesta manera es disposà a servir-se'n com d'un aparell d'autògeno i fongué fàcilment dos barrots de la gàbia, lo qual li permeté escapar-se.

(Acabarà)

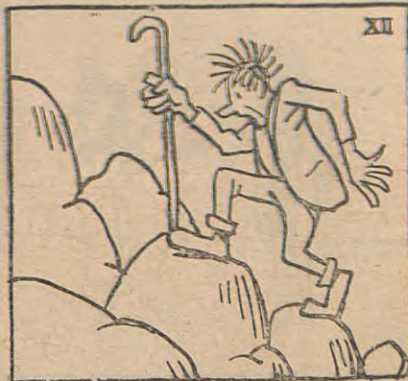
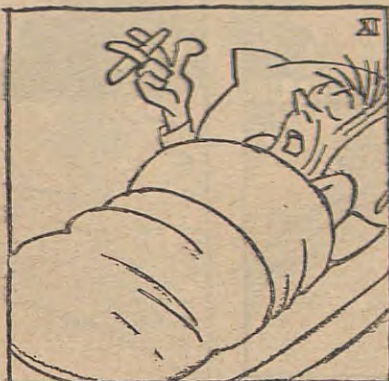
El substitut

Dibuixos d'En CORNET

(Acabament)

per En GUILLEM D'OLORÓ

Amb els vint dòlars a la butxaca, el substitut se n'anà cap a una fonda.

—Seques amb llomillo; bacalla amb patates i estofat—demanà imperiosament.

S'atipà com un lladre, prengué ca-

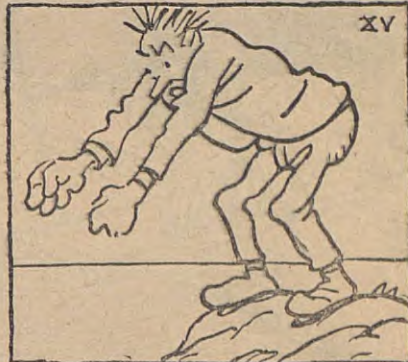
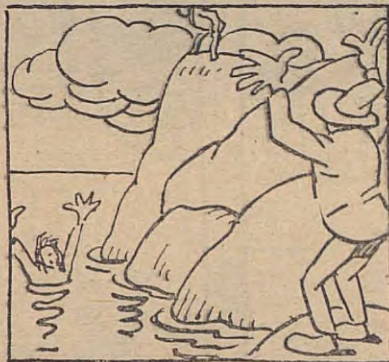
fa, copa i puro i s'adormí beatíficament en un llit ben tou.

L'endemà al matí es féu servir, l'esmozar al llit. Després es vestí calmament, pagà el compte, i tot fumant un altre puro s'encaminà cap a

les roques de Miralluny on l'esperava Max Himinim amb tota la t'opa de «cameramen i extras».

Arribava retrassat i Max Himinim estava ja impacient.

—Vinga, no podem esperar més. Tothom a lloc! Va a començar l'escaia

El substitut, convenientment disfressat i maquillat per assemblar-se a Tom Patantem pujà al cim de les roques.

—Quan jo digui: Val us llenceu de cap, sense por.

—Mo't bé—féu l'interessat.

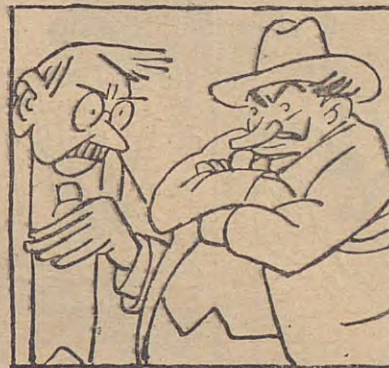
Les càmares començaren a rutllar. L'heroïna ja era dintre l'aigua, fent veure que s'ofegava.

—Ara és el moment de salvar-la— cridà Max Himinim.—Va!

Però el substitut, plantat dalt de les roques, no semblava pas disposat a llençar-se.

—Val—repetí Max Himinim.
—No vull!—cridà el substitut.
—Com s'entén!—féu el director exasperat.

Miri, ja em pot fer agafar pels vint dòlars que li dec, però no es ic tan desesp rat de la vida que vulgui arriscar-la així!

—Covard!
—He esmorzat molt bé i els metges diuen que és perillós ofegar-se estant tip.—I dit això, fugí corrents i encara corre.

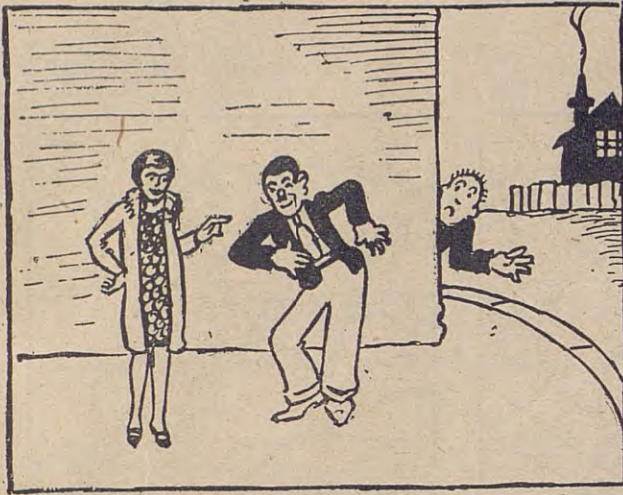
Hax Himinim es girà contra el seu secretari.

—D'on l'heu tret aquest covard.
—Dispensi, senyor Director! Jo estava seguríssim que s'atreviria.
—Per què?

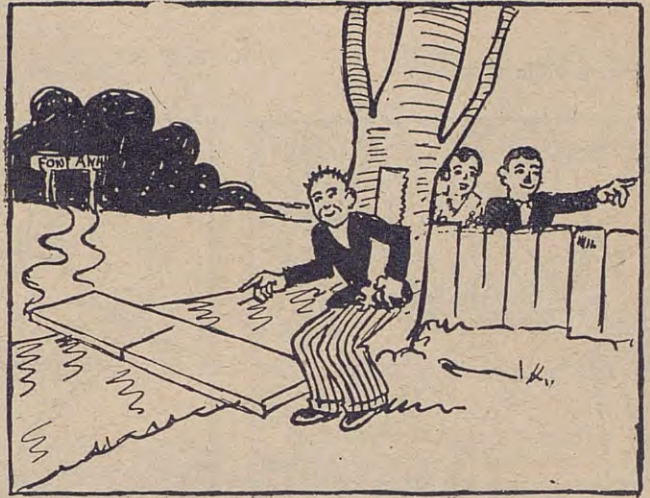
—Perquè el vaig llogar al precís moment que anava a suïcidar-se, llençant se d'aquestes mateixes roques! I és que d'estar dejú a estar tip hi va molta diferència.

(Acabament)

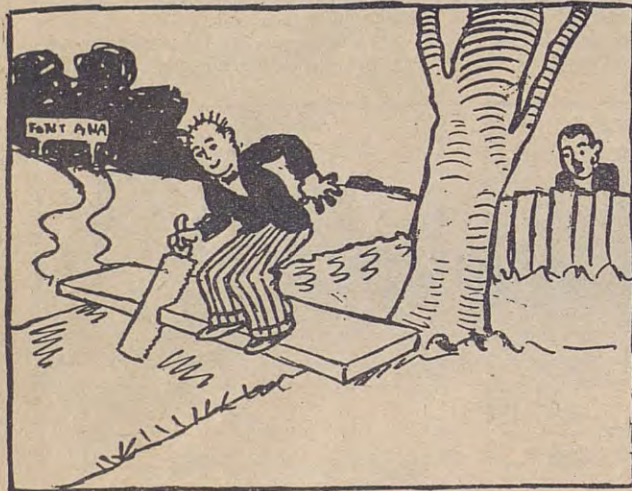
EL BURLADOR BURLAT

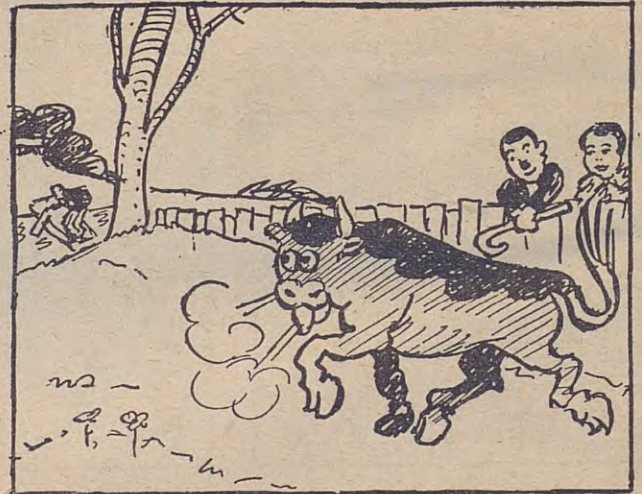
En Serafí demana a la Gertrudis si vol anar tot passejant fins a la font picant.

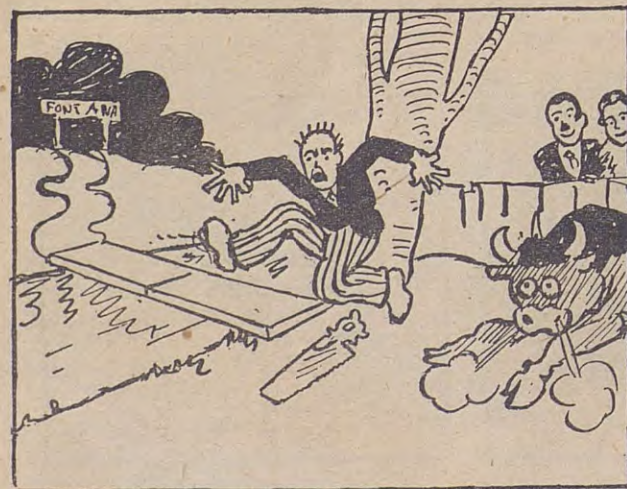
En T. Ràbia, rival d'en Serafí, ha escoltat on pensaven anar i pensa jugar-los una mala passada.

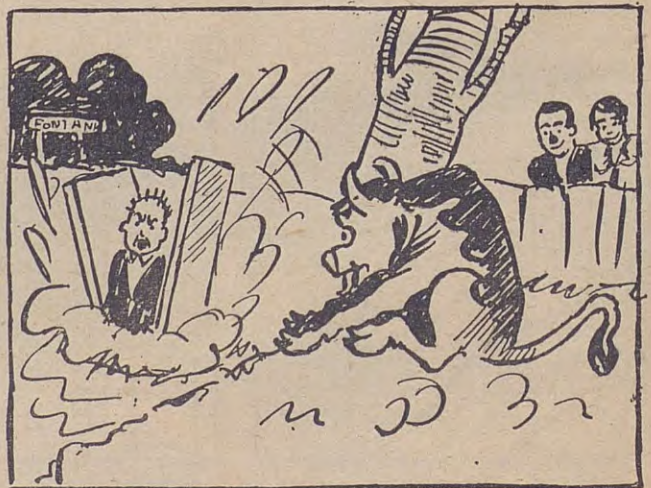
Però en Serafí que no tenia un pèl de «tonto», veient el que està fent en T. Ràbia, diu a la Gertrudi: Veuràs quin ensurt li dono.

Un cop llest en T. Ràbia riu per per endavant de la mullena que prendran els dos.

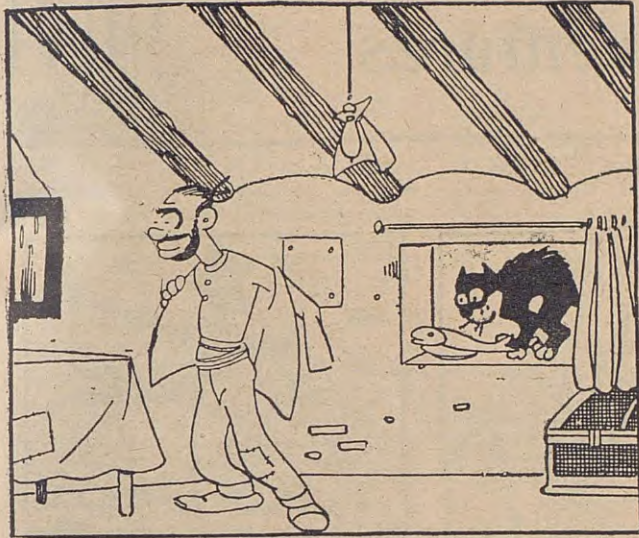

Quan més satisfet estava, sent uns esbufecs i uns bramuls que el deixen tot esglaiat, i com que no li queda altra fugida que passar per la passarel·la...

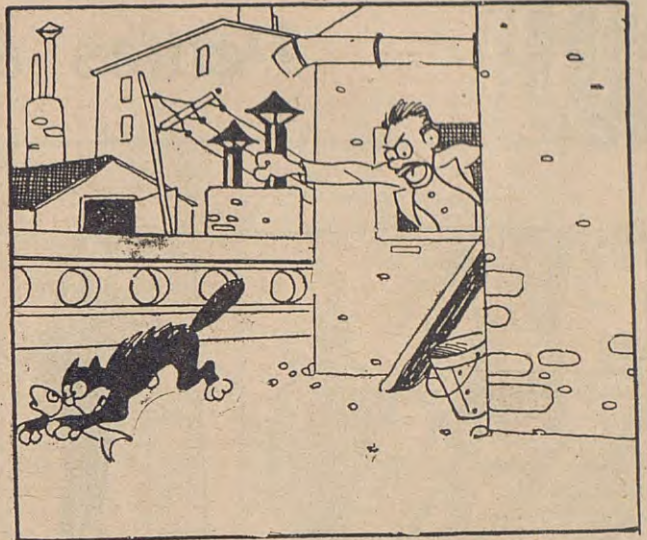

... fa un bot i va a parar dins del riu, rebent el càstig per euveïós.

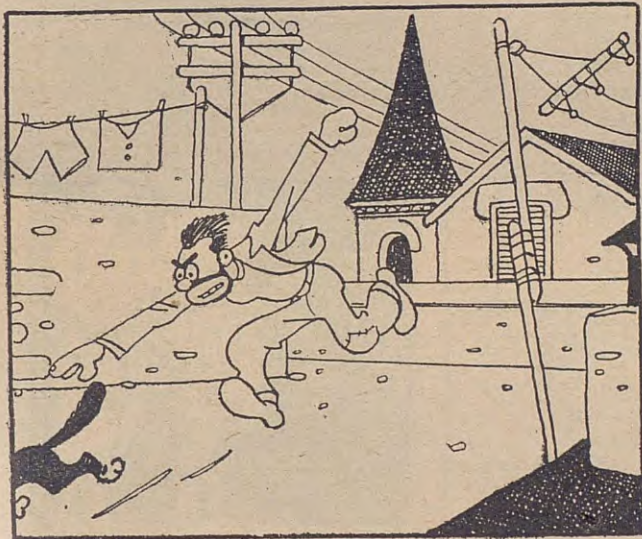
L'ESPERIT

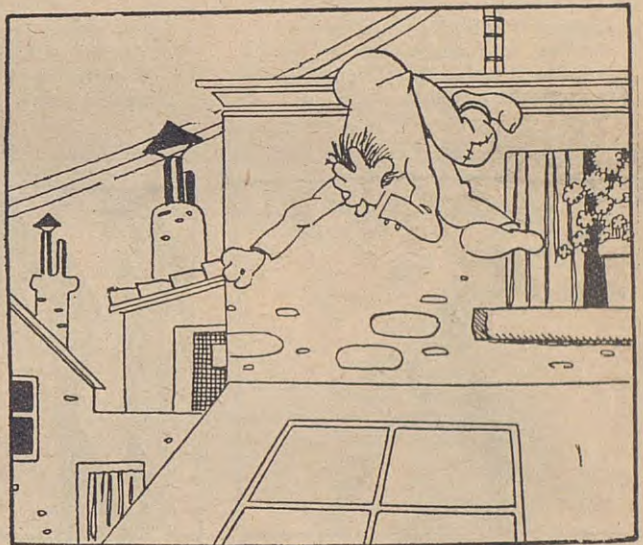
Mentre es feia la «toilet» el gat s'emporta el peixet.

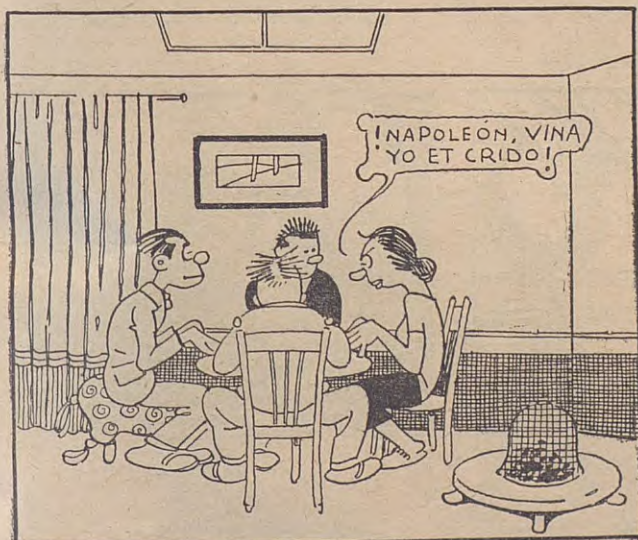
L'Anastasi enrabiat corre a perseguir el gat.

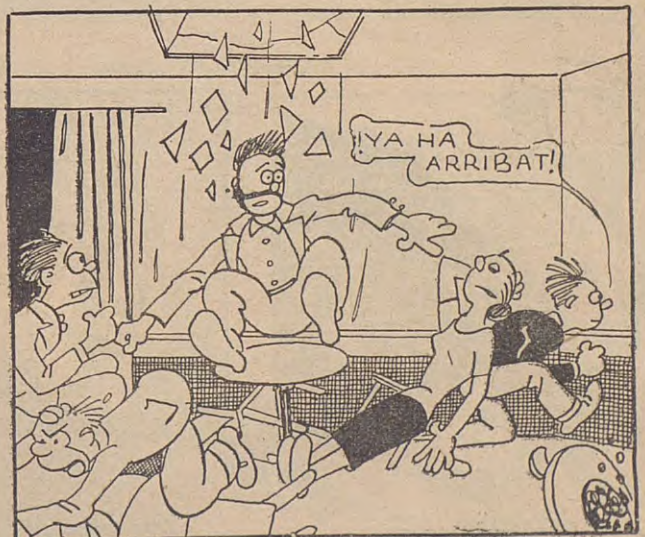
Amb salts i bots i gambades l'empaita per les teulades.

De sobte, cau en el buit exclamant:—Ja estic ben cuit!

La «mèdium està evocant un esperit important.

I enlloc del famós difunt l'Anastasi els cau damunt

Petites aventures

I
Un senyò abillat sens falta
rumbeja un formós copalta
prò a la Rambla dels Ocells
rep agravis a parells.

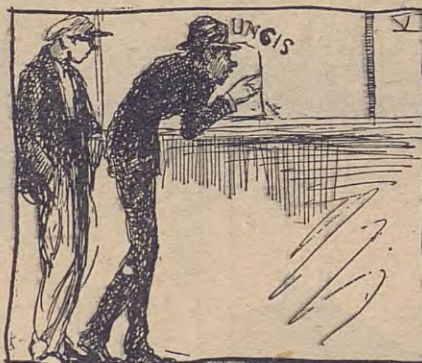
II
Quan el veu brut i tacat
al drapaire l'ha donat.
Compadriu la trista sort
d'aquell pobre barret fort!

III
Mes frueix bona revenja
perquè aquell drapaire el penja
dalt d'un ninot de draps vells
i allà fa d'esfanta-ocells.

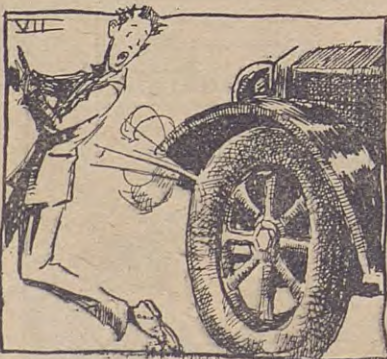
IV
Un enor de barriada
feia la veu esguerdada
i el públic molt empipat
amb tomàtecs l'ha obsequiat.

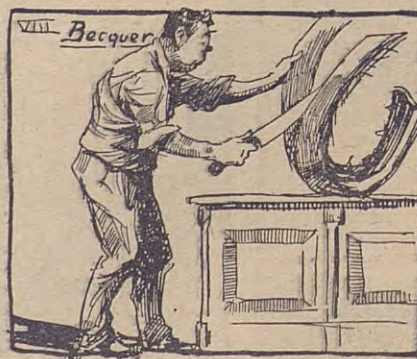
V
Avorrit de l'escenari
posa un anunci al diari
per cercar col·locació
i guanyà algun dineró.

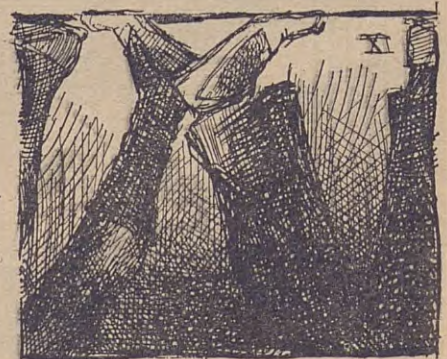
VI
Ara fa de vigilant
canta: «Voi!» amb veu vibrant.
Quan més malament serveix
mo't més tothom l'aplaudeix.

VII
Fadigat de tant rodà
un neumàtic rebentà
crícant: «No treballa més!
Que rodoli el meu burgès!»

VIII
Com reparació no té
el ven a un espanyenè
el qual amb un ganivet
de pressa a trossos l'ha fet

IX
I el neumàtic bolxevic
ara sofreix greu fatig
en espanyenyes tornat
i tothora trepitjat.

LA PLANXA

S'obrí la porta i entrà el criat galonejat portant una tarja damunt d'una safata.

El banquer Riumals la prengué i llegí: «El Baró de Rocanegra».

—Que passi—digué al criat.
Un moment després el baró entrava al despatx del ric banquer. Era un senyor d'aspecte venerable, amb el cap tot blanc i vestit impecablement.

—¿Es el senyor Riumals a qui tinc el gust de saludar?—demanà, inclinant-se.

—El mateix, senyor baró. ¿A què dec l'honor de la seva visita.

—Es un assumpte per a mi una mica enutjós—digué el baró, que semblava estar una mica torbat.—Es el cas que aquest vespre tinc a casa una recepció que em causa despeses extraordinàries, la major part de les quals les he de satisfer immediatament. I com que fins a fi de mes no em toca cobrar la mitja anualitat de les rendes de mes possessions, em trobo mancat de diner comptant.

—I es dirigeix a mi per...—féu en Riumals sense amagar la seva contrarietat.

—Per un préstec, sí, senyor. Un préstec de tres mil duros fins a fi de mes. La recepció i el banquet d'aquest vespre me'n costen dos mil i els altres mil els necessitaré per a les altres atencions de casa fins a...

—Ja comprendrà; senyor baró, —interrompé en Riumals— que sense una garantia...

—Oh, naturalment! —exclamà el baró —Miri, amb mi la porto. Aquí té el famós collar de brillants que ha pertangut a la família Rocanegra des de quatre generacions. Tota l'aristocràcia el coneix.

En Riumals quedà bocabadat davant el magnífic collar que el baró li oferia. Mai no havia vist cosa semblant i això que en brillants hi entenia força puix que la seva banca es dedicava principalment a fer préstecs als joiers.

—Una cosa li suplico i és que no se n'assabenti ningú,—digué el baró.—Guardi aquest collar vostè mateix, que els seus dependents no el vegin.

—Descuidi, senyor baró. El guardaré al meu pis particular, dintre la meva caixa forta.

Acte seguit, en Riumals entregà al baró els tres mil duros que demanava

i el noble es despedí, després de tornar-li a recomanar el secret més absolut.

En Riumals, quan el noble hagué sortit mirà son rellotge i veié que ja era hora d'anar-se'n a casa. Posà el preciós collar en sa butxaca més amagada, sortí del banc i amb l'automòbil es dirigí a casa seva.

Entrà a son despatx particular, obrí la caixa i hi tancà el collar de brillants. Després donà una mirada casual al calendari.

—Llamp!—exclamà,—demà és el sant de la meva dona i no li he comprat res! Deixa'm fer-ho corrents!

Sortí de casa, tornà a prendre l'automòbil i es dirigí a una joieria del barri més aristocràtic. Allà comprà un collar per a la seva dona, no pas tan valuós com el del Baró de Rocanegra.

Ja tranquil·litzat, tornà a pujar a l'automòbil i es féu portar a casa. Quan hi arribà demanà per la seva muller, desitjós de sorprendre-la amb el seu present magnífic.

—La senyora ha sortit i no tornarà fins a mitja nit—li digué el criat. Ha anat a una recepció i ha deixat una tarja per a vostè sobre el seu escriptori.

En Riumals anà en cerca de la tarja i amb estupefacció llegí:

«Estimat espòs: No sé com regraciar-te per la teva finíssima atenció. Ha estat una veritable sorpresa. Figura't que jo he obert la caixa tan tranquil·lament per a cercar-li les meves joies i d' cop i volta em trobo amb el magnífic collar de brillants! Mai no m'havies donat res tan esplèndid pel meu sant i te n'estic agraïtíssima. Me l'he posat de seguida per a lluir-lo a la recepció aquesta mateixa nit.»

—Ai! ai! ai!—gemegà en Riumals—quin conflicte! Ara la dona s'ha pensat que jo li regalava els brillants d'en Rocanegra! Com li dic, demà, que no són per ella! O i, ara només faltaria que algú els reconegués aquesta nit. No s'eautjar a poc ni gaire el baró!

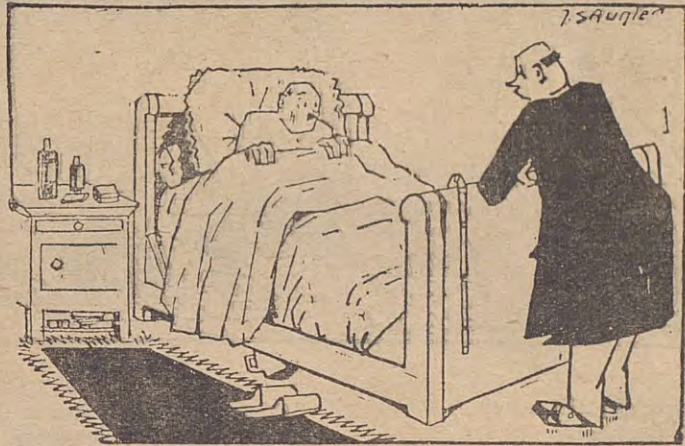
De sobte, una sospita terrible passà pel seu cervell. Trucà al criat.

—Dig-me, senyor.

—¿Saps a quina recepció ha anat la meva senyora?

—Sí, senyor. Ha anat a la festa que dona aquesta nit el baró de Rocanegra.

—!!!...!!!

— Aquest refredat el vaig agafar per Ràdio.

— !!!???

— Sí, escoltant un concert de l'Alaska.

(De Pèle Mè'e)

Gran concurs d'ombres xinesques

741 — R. Casquero

742 — Joan Bernadell

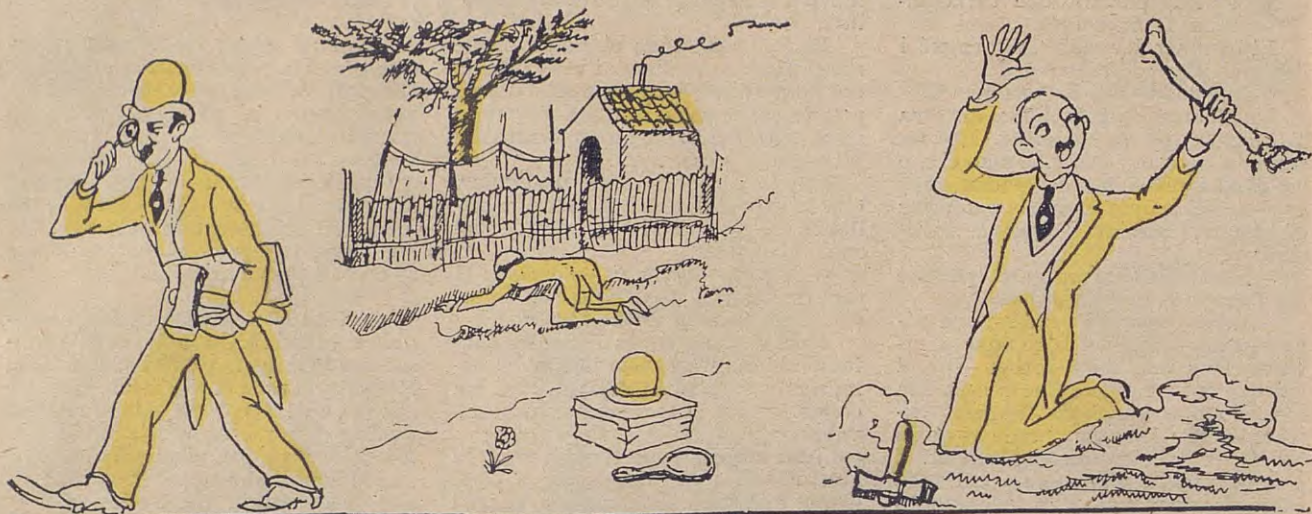
743 — Josep Esteban

744 — Maria Torres

Noves aventures d'en Baliga i en Balaga

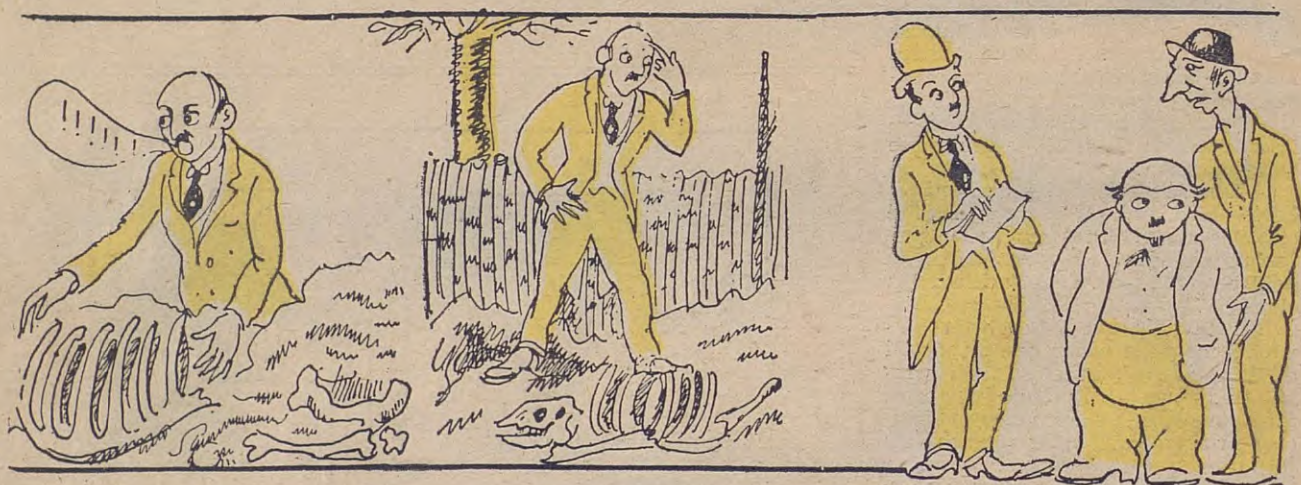
Es molt fàcil demostrar
que la ciència pot badar.

Un geòleg distingit
cerca fòssils amb delit.

Dessota del cirerer
una exploració vol fer

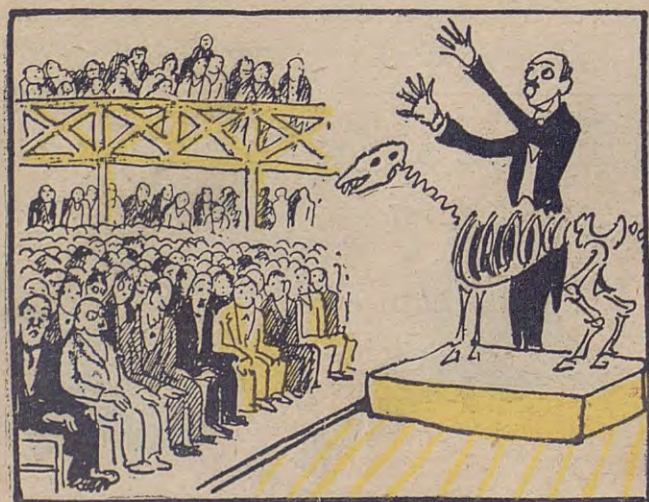
A poca estona ha trobat
la pota d'un ungulat.

—Es un esquelet sencè
d'Eohippus eocè.

Com aquell qui res no fa
l'hort es proposa comprà.

Oloren que hi té interès
i es fan donar molts diners:

À l'Institut de la Ciència
van a sentir conferència.

Aquell savi entusiasmât
presenta el fòssil trobat.

— Alxò és el nostre ase mort,
que el vam enterrar a l'hort.